

1

אדם וחווה

הסיפור מנקודת מבט אחרת

אגדה קדומה ונפלאה שכמעט כולם כבר שמעו אותה, היא סיפור אדם וחווה. זהו אחד הסיפורים האהובים עלי, כי הוא מסביר באמצעות סמלים את מה שאני מנסה להסביר במילים. הסיפור של אדם וחווה מבוסס על אמת מוחלטת, על אף שילד מעולם לא הבנתי זאת. זהו אחד השיעורים הגדולים ביותר שקיבלה האנושות, אך אני סבור שרוב האנשים מפרשים אותו לא נכון. אספר לכם את הסיפור הזה מנקודת מבט שונה, אולי מאותה נקודת מבט של זה שיצר אותו.

הסיפור הוא עליך ועלי. הוא עלינו. הוא סיפור על האנושות כולה, מאחר שכידוע לכם, האנושות היא ישות חיה אחת: גבר, אישה - כולנו אחד. בסיפור הזה אנו מכונים אדם וחווה, ואנחנו בני האדם הראשונים. הסיפור מתחיל בזמן שהיינו תמימים, טרם עצמנו את עינינו הרוחניות, כלומר, לפני אלפי שנים. חיינו אז בגן העדן, שהיה התגלמות השמימיות עלי אדמות. גן העדן קיים כאשר עינינו הרוחניות פקוחות. זהו מקום של שלוה ושמחה, של חופש ואהבה נצחית.

בשבילנו - אדם וחווה - הכול היה אהבה. אהבנו וכיבדנו זה את זה, וחיינו בהרמוניה מושלמת עם הבריאה כולה. יחסינו עם אלוהים, בוראנו, היו שיתוף מושלם של אהבה, כלומר, היינו מאוחדים עם אלוהים כל הזמן, ואלוהים היה מאוחד איתנו. האפשרות שנפחד מאלוהים, זה שברא אותנו, לא יכלה לעלות על הדעת. בוראנו היה אלוהים של אהבה וצדק, ואנו האמנו ובטחנו בו. אלוהים העניק לנו חופש מלא, והשתמשנו ברצון החופשי שלנו כדי לאהוב וליהנות מהבריאה כולה. החיים היו יפים בגן העדן. בני האדם הראשונים ראו את כל הדברים מבעד לעיני האמת, כפי שהם, ואהבו אותם. כך היינו, וזו היתה הוויה נטולת מאמץ.

אם כן, האגדה מספרת שבמרכז גן העדן ניצבו שני עצים. האחד היה *עץ החיים*, שהעניק חיים לכל דבר שקיים, והאחר היה *עץ המוות*, הידוע יותר בשם *עץ הדעת*. עץ הדעת היה עץ נהדר בעל פירות עסיסיים, מפתים מאוד. אלוהים אמר לנו, "ומפרי העץ, אשר בתוך-הגן... לא תאכלו ממנו, ולא תיגעו בו: פן-תמותון." כמובן, הכול היה בסדר. אך מטבענו אנו אוהבים לחקור, ועד מהרה עשינו סיבוב + העץ... אם הסיפור זכור לכם, אתם כבר מנחשים מי גר בתוך העץ. עץ הדעת היה ביתו של נחש גדול שופע ארס. הנחש הוא עוד סמל למה שהטולטקים מכנים 'הטפיל', ואתם יכולים לשער למה.

הסיפור מספר שהנחש שחי בעץ הדעת היה מלאך שנפל, אשר בעבר היה המקסים מכל המלאכים. כידוע לכם, מלאך הוא שליח הנושא את מסר אלוהים - מסר של אמת ואהבה. אך מסיבה שלא ידועה לאיש, אותו מלאך שנפל לא עוד מָסַר את האמת, אלא מָסַר שגוי. המסר של המלאך שנפל היה פחד, במקום אהבה;

שקר, במקום אמת. למעשה, הסיפור מתאר את המלאך שנפל כנסיך השקרים, הוא היה שקרן נצחי. כל מילה שיצאה מפיו היתה שקר.

לפי הסיפור, נסיך השקרים התגורר בעץ הדעת, והפרי של אותו עץ - פרי הדעת - היה מזוהם בשקרים. אנחנו הלכנו אל העץ הזה, ושוחחנו שיחה מדהימה ביותר עם נסיך השקרים. היינו תמימים. לא ידענו. בטחנו בכל אחד, ושם פגשנו את נסיך השקרים, מספר הסיפורים הראשון, בחור חכם מאוד. עכשיו הסיפור נעשה מעניין קצת יותר, כי לאותו נחש היה סיפור משל עצמו.

המלאך שנפל דיבר ודיבר ודיבר, ואנחנו הקשבנו והקשבנו והקשבנו. כידוע לכם, כשאנחנו ילדים וסבינו מספרים סיפורים, אנחנו משתוקקים לשמוע כל דבר שמספרים לנו. אנחנו לומדים, וזה מפתה מאוד; אנחנו רוצים לדעת עוד. אבל כאן היה זה נסיך השקרים שדיבר. אין ספק - הוא שיקר, ואנחנו התפתינו על ידי השקרים. האמנו לסיפור של המלאך שנפל, וזאת היתה הטעות הגדולה שלנו. זאת המשמעות של האכילה מפרי עץ הדעת. הסכמנו וקיבלנו את מילתו כאמת. האמנו לשקרים; האמנו בהם אמונה שלמה.

כאשר נגסנו בתפוח, בלענו את השקרים שבאו עם הדעת. מה קורה כשאנו בולעים שקר? אנחנו מאמינים בו, ובום! עכשיו השקר הזה חי בתוכנו. קל להבין זאת. התודעה היא קרקע פורייה מאוד למושגים, רעיונות ודעות. אם מישהו משקר לנו ואנחנו מאמינים בשקר, אותו שקר מכה שורש בתודעתנו. שם הוא יכול לגדול ולהתחזק, בדיוק כמו עץ. שקר קטן אחד יכול להיות מדבק מאוד, להפיץ את זרעיו מאדם לאדם, כאשר אנו חולקים אותו עם אחרים. ובכן, השקרים נכנסו לתודעה שלנו, שכפלו מחדש עץ דעת שלם בתוך ראשנו, הכולל את כל הידע שלנו. אך מה אנחנו יודעים? בעיקר שקרים.

עץ הדעת הוא סמל רב עוצמה. האגדה מספרת שכל מי שיאכל מפרי עץ הדעת, ידע טוב ורע; ידע להבדיל בין הדבר הנכון לדבר השגוי, ידע מה יפה ומה מכוער. הוא יצבור את כל הידע הזה, ויתחיל לשפוט. ואכן, זה מה שקרה בתוך ראשנו. הסמליות של התפוח היא, שכל מושג, כל שקר, הוא כמו פרי שבתוכו זרע. כשהפרי נופל על קרקע פורייה, זרע הפרי יוצר עוד עץ. עץ זה מניב עוד פירות, ולפי הפירות אנחנו מזהים את העץ.

לכל אחד מאיתנו עץ דעת משלו, שהוא מערכת האמונות האישית שלנו. עץ הדעת הוא המבנה של כל אמונותינו. כל מושג, כל דעה, יוצרים ענף קטן בעץ הזה, עד שבסופו של דבר נוצר בנו עץ דעת שלם. משעה שעץ זה חי בתודעתנו, אנו שומעים את המלאך שנפל מדבר בקול חזק מאוד. אותו מלאך שנפל, נסיך השקרים, חי בתוך תודעתנו. בגרסה הטולטקית, מתואר טפיל שחי בתוך הפרי; אכלנו את הפרי, והטפיל נכנס לתוכנו. כעת הטפיל חי את חיינו. מספר הסיפורים - הטפיל, נולד בתוך ראשנו, והוא שורד בתוך ראשנו משום שאנו מאכילים אותו באמונה שלנו.

הסיפור של אדם וחוה מסביר כיצד האנושות נפלה מחלום גן העדן אל חלום הגיהנום; הוא מספר לנו כיצד הפכנו להיות כפי שאנו עכשיו. לפי הסיפור נגסנו רק נגיסה אחת מהתפוח, אך אין זה נכון. אני חושב שאכלנו את הפרי הזה במלואו, וחלינו מרוב שקרים ורעל רגשי. בני האדם אכלו כל תפיסה, כל דעה וכל סיפור שהשקרן סיפר לנו, אף כי לא היתה זו האמת.

באותו רגע נעצמו עינינו הרוחניות, ולא יכולנו עוד לראות את העולם בעיני האמת. התחלנו לתפוס את העולם בצורה שונה לגמרי, והכול השתנה עבורנו. היות ועץ הדעת היה בתוך ראשנו, יכולנו רק לתפוס ידע, יכולנו רק לתפוס שקרים. לא חיינו עוד בגן עדן, כי לשקרים אין מקום בגן עדן. כך איבדו בני האדם את גן העדן: אנחנו חולמים שקרים. אנחנו יוצרים את חלום האנושות כולה, באופן אישי ובמשותף, על בסיס שקרים.

לפני שבני האנוש אכלו מפרי עץ הדעת, חיינו באמת. דיברנו רק אמת. חיינו באהבה, ללא כל פחד. לאחר שאכלנו מהפרי, הרגשנו אשמה ובושה. שפטנו את עצמנו כלא מספיק טובים, וכמובן, שפטנו את האחרים

באותה מידה. עם השיפוט באו הקיטוב, ההפרדה והצורך להעניש ולהיענש. לראשונה הפסקנו לנהוג בחביבות זה כלפי זה; הפסקנו לכבד ולאהוב את כל מה שברא אלוהים. כעת סבלנו, והתחלנו להאשים את עצמנו, להאשים אנשים אחרים, ואפילו להאשים את אלוהים. לא האמנו עוד שאלוהים אוהב וצודק; האמנו שאלוהים יעניש אותנו ויפגע בנו. היה זה שקר ולא האמת, אך אנו האמנו בכך, ונפרדנו מאלוהים.

מזווית זו קל להבין את כוונתו של המושג החטא הקדמון. החטא המקורי אינו מין. לא, זהו שקר נוסף. החטא המקורי הוא להאמין בשקרים שבאים מן הנחש שבעץ, המלאך שנפל. פירוש המילה "חטא" הוא החטאת מטרה (או באנגלית sin, שפירושו "ללכת נגד"). כל דבר שאנחנו אומרים, כל דבר שאנחנו עושים כנגד עצמנו, הוא חטא. חטא אינו קשור באשמה או בגינוי מוסרי. לחטוא משמעו להאמין בשקרים, ולהשתמש בשקרים הללו נגד עצמנו. מאותו חטא ראשון, אותו שקר מקורי, נולדו כל שאר החטאים שלנו.

כמה שקרים אתם שומעים בראשכם? מיהו השופט? מי המדבר? מיהו בעל כל הדעות הללו? אם אינכם אוהבים, זה משום שהקול הזה לא נותן לכם לאהוב. אם אינכם נהנים מחייכם, זה מפני שהקול הזה לא נותן לכם ליהנות מהם.

ולא זו בלבד - לשקרן שבראשנו יש צורך לבטא את כל השקרים האלה, לספר את סיפורו. אנחנו חולקים את פרי העץ שלנו עם אחרים, ומשום שגם באחרים יש שקרן דומה, השקרים שלנו מעצימים זה את זה. כעת אנחנו יכולים לשנוא יותר. כעת אנחנו יכולים לפגוע יותר. כעת אנחנו יכולים לגונן על השקרים שלנו עד כדי כך שנהפוך לעיוורים ונדבוק בשקרים של עצמנו. בני האדם אפילו הורסים זה את זה בשם השקרים הללו. מי חי את חיינו? מי בוחר את הבחירות שלנו? נדמה לי שהתשובה ברורה מאלה.

כעת אנחנו יודעים מה מתרחש בראשנו. מספר הסיפורים נמצא שם; זהו הקול שבראשנו. הקול הזה מדבר ומדבר ומדבר, ואנחנו מקשיבים ומקשיבים, ומאמינים לכל מילה. הקול הזה לעולם לא חדל לשפוט. הוא שופט כל מה שאנחנו עושים, כל מה שאיננו עושים, כל מה שאנחנו מרגישים, כל מה שאיננו מרגישים, כל מה ששאר האנשים עושים. הוא מלהג כל הזמן בתוך הראש שלנו, ומה הקול הזה מבטא? שקרים, בעיקר שקרים.

השקרים הללו תופסים את תשומת לבנו, כך שאנו יכולים לראות רק שקרים. זוהי הסיבה שאיננו רואים את המציאות השמיימת המתקיימת באותו המקום, באותו הזמן. גן העדן שייך לנו משום שאנו ילדי השמיים. הקול שבראשנו אינו שייך לנו. כשאנו נולדים, הקול הזה לא קיים בנו. הקול בראשנו מגיע אחרי שאנו לומדים - ראשית את השפה, אחר כך נקודות מבט שונות, אחר כך את כל השיפטים והשקרים. גם כשאנחנו רק מתחילים ללמוד לדבר, אנחנו מדברים רק אמת. אך לאט לאט, תוכנת עץ הדעת כולה מותקנת בתוך ראשנו, ובסופו של דבר, השקרן הגדול משתלט על החלום של חיינו.

אתם מבינים, ברגע שנפרדנו מאלוהים, התחלנו לחפש את אלוהים. בפעם הראשונה התחלנו לחפש אחר האהבה שהאמנו שאין לנו. התחלנו לחפש צדק, יופי, אמת. החיפוש החל לפני אלפי שנים, ובני האדם עדיין מחפשים את גן העדן שאבד לנו. אנחנו מחפשים את הדרך לשוב ולהיות כפי שהיינו לפני שהאמנו בשקרים: אותנטיים, אמיתיים, אוהבים, מלאי שמחה. האמת היא, שאנו מחפשים את עצמנו.

אתם יודעים, מה שאלוהים אמר לנו היה נכון: אם נאכל מפרי עץ הדעת, אנחנו עלולים למות. אכלנו אותו, ואנחנו אכן מתים. אנו מתים מפני שהעצמי האותנטי שלנו כבר לא נמצא. אותו אחד שחי את חיינו הוא שקרן גדול, נסיך השקרים, הקול הזה שבראשנו. אתם יכולים לקרוא לו חשיבה. אני קורא לו קול הידעה.

נקודות להרהור

- התודעה היא קרקע פורייה לתפיסות, רעיונות ודעות. אם מישהו משקר לנו ואנחנו מאמינים בשקר הזה, אותו שקר מכה שורש בתודעתנו, והוא יכול לגדול ולהתחזק, כמו עץ. שקר קטן אחד יכול להיות מדבק מאוד, להפיץ את זרעיו מאדם לאדם כאשר אנו חולקים אותו עם אחרים.
- הידע חודר לתודעה ומשכפל מבנה בתוך הראש, והוא כל מה שאנחנו יודעים.
- באמצעות כל הידע שבראשנו, אנחנו תופסים רק את מה שאנחנו מאמינים בו כאפשרי; אנחנו תופסים רק את הידע שלנו. ומהו הדבר שאנו יודעים? בעיקר שקרים.
- משעה שעץ הדעת חי בתודעתנו, אנחנו שומעים את המלאך שנפל מדבר בקול רם מאוד. אותו קול לעולם אינו חדל לשפוט. הוא מספר לנו מה נכון ומה לא נכון, מה יפה ומה מכוער. מספר הסיפורים נולד בתוך ראשנו, ושורד שם משום שאנחנו מאכילים אותו באמונה שלנו.
- גן העדן קיים כשעינינו הרוחניות פקוחות, כאשר העולם נתפס מבעד לעיני האמת. כאשר שקרים תופסים את תשומת לבנו, עינינו הרוחניות עצומות. אנחנו נופלים מחלום גן העדן ומתחילים לחיות את חלום הגיהנום.
- גן העדן שייך לנו משום שאנו ילדי השמיים. הקול בראשנו אינו שייך לנו. כשאנו נולדים, הקול הזה לא קיים בתוכנו. החשיבה מגיעה אחרי שאנחנו לומדים - ראשית את השפה, אחר כך נקודות מבט שונות, אחר כך את כל השיפוטים והשקרים. קול הידיעה מגיע עם צבירת הידע.
- לפני שאנחנו אוכלים את השקרים שבאים עם הידע, אנחנו חיים באמת. אנחנו דוברים רק אמת. אנחנו חיים באהבה בלי כל פחד. מרגע שיש לנו ידע, אנחנו שופטים את עצמנו כלא מספיק טובים; אנחנו מרגישים אשמה ובושה, חשים צורך להעניש ולהיענש. אנחנו מתחילים לחלום שקרים, ונפרדים מאלוהים.
- ברגע שאנו נפרדים מאלוהים, אנו מתחילים לחפש את אלוהים. את האהבה שאנו מאמינים שאין לנו. בני האדם מחפשים ללא הרף אחר צדק, יופי, אמת - מחפשים להיות כפי שהיינו לפני שהאמנו בשקרים: מחפשים את העצמי האותנטי שלנו.